

Конь, месалче и рогъ.

(стара приказка)

Една баба имала единъ синъ. Той билъ хубаво но глупаво момче, затова го наричали Щурчо.

Веднажъ Щурчо вървѣлъ по улицата и намѣрилъ три зърна грахъ. Той ги взелъ и ги посѣялъ край селото. Подиръ нѣколко дена тритъ зърна грахъ, поникнали и порасли. Една сутринъ Щурчо като минавалъ оттамъ видѣлъ единъ гарванъ, че му кълве граха:

Щурчо, полека, полека, издѣбналъ гарвана, хваналъ го и казалъ:

— Сега ще те убия.

— Моля ти се, не ме убивай! — примолилъ се гарванътъ — ще ти дамъ единъ подаръкъ.

— Скоро давай, какво ще давашъ!

Гарванътъ му далъ единъ бѣлъ конь и му казалъ:

— Кога поискашъ да имашъ пари, кажи на коня — „стой!“ и той ще ти даде. Като вземешъ колко ти трѣбватъ, ти му кажи: „дий!“

Щурчо взелъ коня, качилъ му се и рекълъ: „стой!“

Отведнѣжъ коньтъ се разсипалъ цѣлъ и станалъ на жълтици.

Щурчо събралъ, колкото събралъ и казалъ: „дий!“

Жълтицитъ се събрали и станали пакъ на конь.

Щурчо се зарадвалъ, качилъ се на коня и го припусналъ, та при майка си.